

Αύξηση της «πίτας» ή αναδιανομή της φτώχειας;

Πώς μπορεί να διευρυνθεί το εθνικό προϊόν; Ο τρόπος είναι ένας για τον Γιάννη Μαρίνο: «Για να αυξηθεί ο εθνικός πλούτος πρέπει να αυξηθεί η εθνική παραγωγή, καθώς και η αξία της. Δηλαδή, πρέπει να παράγουμε περισσότερο και καλύτερα».

Συνεπώς, «για να συμβεί αυτό, πρέπει να συντρέχουν δύο προϋποθέσεις: α) να υπάρχει πελατεία για να αγοράσει τα αγαθά ή τις υπηρεσίες που παράγουμε (Αλλιώς, τι να τα κάνουμε; Να τα αποθηκεύουμε, όπως ο Ελληνικός Οργανισμός Καπνού τα αζήτητα πλεονάσματα της καπνοπαραγωγής μας, ή να τα θάβουμε στις χωματερές;) και β) να μπορούμε να πουλήσουμε σε τιμές αποδεκτές από τον αγοραστή, που να αφήνουν και σε εμάς κάποιο κέρδος (Εάν δεν υπάρχει κέρδος, γιατί να σκοτωθούμε να αυξήσουμε την παραγωγή μας; Για να συγχωρεθούν οι ψυχές των αποθαμένων μας;...)

Προκειμένου να ικανοποιηθούν οι παραπάνω προϋποθέσεις, «πρέπει να γίνουν νέες μονάδες παραγωγής και να εκσυγχρονισθούν παλαιές. Αυτό προϋποθέτει αύξηση των επενδύσεων. Δηλαδή, αυτός που καλείται να αυξήσει την παραγωγή του πρέπει να βάλει λεφτά σε τοίχους, μηχανήματα, εργαλεία, οργάνωση εμπορίας, διαφήμιση (ναι, ακόμη και διαφήμιση!). Τα λεφτά αυτά που θα επενδύσει, είτε είναι δικά του είτε –πολύ περισσότερο– εάν είναι δανεικά, θα τα ρισκάρει μόνον με μία προϋπόθεση: ότι αυτή η τοποθέτηση έχει προοπτική να του αποδώσει κέρδος, και μάλιστα κέρδος υπολογίσιμο. Λογικά, το κέρδος αυτό θα έπρεπε να είναι τουλάχιστον 20% στην αξία των

επενδύομενων ιδίων κεφαλαίων, αφού αυτό είναι το επιτόκιο των ομολόγων ΕΤΒΑ και ΕΤΕΒΑ, το οποίο επιπλέον κερδίζεται άκοπα, χωρίς κανέναν κίνδυνο και είναι και αφορολόγητο. Αν τού αποδίδει λιγότερο, όπως συμβαίνει συνήθως σήμερα, γιατί να φτιάξει εργοστάσια και να μην αγοράσει ομόλογα ΕΤΒΑ; Υπάρχει άλλη λογική απάντηση στο καίριο αυτό ερώτημα;».

Δίχως το κίνητρο του σημαντικού κέρδους δεν είναι δυνατή η πραγματοποίηση των επενδύσεων που είναι απαραίτητες για την προαγωγή της ανταγωνιστικότητας: «Ανταγωνιστική και κερδοφόρος θα είναι η επένδυση εάν τα μηχανήματα που χρησιμοποιούμε είναι τα καλύτερα (νέα τεχνολογία) και αν το κόστος παραγωγής (αμοιβές εργασίας, χρήματος, ποικίλες επιβαρύνσεις) είναι ανάλογο με το αντίστοιχο των ξένων ανταγωνιστών μας. Αν το δικό μας κόστος είναι υψηλότερο και η παραγωγικότητα η δική μας χαμηλότερη, τότε από πού να βγει το κέρδος; Εκτός αν απομονωθούμε δασμολογικά και κερδίζουν έτσι ανενόχλητα οι επιχειρηματίες σε βάρος του αφελούς καταναλωτή, που χειροκροτεί κιόλας!».

Ο ενάρετος οικονομικός κύκλος, όπως τον περιγράφουν οι οικονομολόγοι, εκκινεί από τον προσανατολισμό όλων των παραγωγικών συντελεστών στην κερδοφορία. «Το κέρδος δεν είναι αναγκαίο μόνον ως κίνητρο (το αγώι ξυπνάει τον αγωγιάτη...), αλλά και για να περισσεύουν χρήματα ώστε να συνεχίσουμε να επενδύουμε και να αυξάνουμε ακόμη περισσότερο την παραγωγή μας».

Συνεπώς, η αναπτυξιακή δυναμική διασφαλίζεται «με την αύξηση της παραγωγής, που θα είναι απορροφήσιμη από την εσωτερική και τη διεθνή αγορά και θα έχουμε τα εξής καλά: Πρώτα-πρώτα, αυξάνει ο εθνικός πλούτος και, όπως είπαμε, έτσι μεγαλώνει το κομμάτι όλων από την “πίτα” του εθνικού εισοδήματος. Δεύτερον, πολλαπλασιάζονται οι θέσεις δουλειάς και έτσι μειώνεται η ανεργία. Τρίτον, με την αύξηση του τζίρου και των κερδών αυξάνουν και οι εισπράξεις του Δημοσίου από φόρους και έτσι έχει χρήματα προκειμένου να επεκτείνει το κοινωνικό του έργο, να μάς αυξάνει τον κοινωνικό μας μισθό. Τέταρτον, αυξάνουν οι εισπράξεις μας σε συνάλλαγμα (από εξαγωγές, τουρισμό, ναυτιλία κ.ο.κ.) και έτσι έχουμε να πληρώνουμε τα εισαγόμενα (λ.χ. πετρέλαιο, αυτοκίνητα, τρόφιμα, μηχανήματα κ.ά.). Αλλιώς, μόνη λύση είναι ο δανεισμός από τις ξένες τράπεζες και συνεπώς η εξάρτηση από αυτές – πέρα από το μεγάλο βάρος που βάζουμε σε χρέος με υψηλούς τόκους και άλλες υποχρεώσεις. Πέμπτον, μειώνεται η εξάρτησή μας από το εξωτερικό, από το οποίο σήμερα εισάγουμε σχεδόν τα πάντα (από μηχανήματα μέχρι κρεμμύδια και από πετρέλαιο μέχρι ξερά φασόλια και σκουπόχορτο!) και έτσι επιτυγχάνεται η ευρύτερη ανεξαρτησία μας και πέρα από τον οικονομικό τομέα. Όλα αυτά και πολλά άλλα θετικά θα συμβούν εφόσον επιτύχουμε να γίνουμε διεθνώς ανταγωνιστικοί».

Γιατί, παρ’ όλα αυτά, η χώρα κινείται στην αντίπερα όχθη αυτών των προφανών λύσεων; Ο Γιάννης Μαρίνος επισημαίνει το διάχυτο ανορθολογισμό

όσον αφορά την οικονομική σφαίρα και τις διαρθρωτικές υστερήσεις που αναπαράγει η απουσία στοιχειώδους αντίληψης της πραγματικότητας: «Θα διερωτηθείτε, ίσως: Μα, τότε, γιατί δεν το κάνουμε; Μα διότι, απλούστατα, δεν είναι δυνατόν να επιτευχθούν όλα αυτά αν δεν τα συνειδητοποιήσουμε (και πώς να τα συνειδητοποιήσουμε, όταν ΚΑΝΕΝΑΣ δεν ενημερώνει το λαό γι' αυτές τις απλές και αναμφισβήτητες αλήθειες ώστε να πληροφορηθεί και να καταλάβει;). Η δε ενημέρωση και συνειδητοποίηση όλων αυτών των αληθειών είναι προϋπόθεση για να υπάρξει η λαϊκή συναίνεση και, πολύ περισσότερο, η συνεργασία όλων για την επίτευξη αυτού του σωτήριου στόχου».

Ακολουθείται, όπως διαπιστώνει, μία πορεία αντίθεση προς αυτήν που θα διασφάλιζε την προσαρμογή της χώρας. «Προς το παρόν, όλοι –κράτος και ιδιώτες, ομάδες και άτομα, διανοούμενοι και αμόρφωτοι, έξυπνοι και κουτοί– λίγο ως πολύ κάνουμε το ακριβώς αντίθετο: Δηλαδή, συνεργούμε με κάθε τρόπο, ηθελήμενα, κατ' ανοχή ή και αθέλητα, στη μείωση μέχρις εξαφανίσεως της ανταγωνιστικότητας της παραγωγής μας...

- Με τη συνεχή επιβάρυνση του κόστους, που την κάνει ακριβή και συνεπώς ασύμφορη και αζήτητη, με την καταδίωξη του κέρδους, που σημαίνει εξάλειψη του μόνου λόγου επενδύσεων και παραγωγής.
- Με τις συνεχείς επιδοτήσεις που συντηρούν αντιπαραγωγικές καταστάσεις, επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό και έχουν ως συνέπεια τα κρατικά ελλείμματα, τους υψηλότερους φόρους και τη διόγκωση του πληθωρισμού. Τελική συνέπεια, ο πολλαπλασιασμός των ανέργων, χωρίς τουλάχιστον την προοπτική καλύτερων ημερών, αφού οι επενδύσεις έχουν πέσει τόσο ώστε όχι μόνον να μην γίνονται πια αξιόλογες νέες βιομηχανίες, αλλά και αυτές που υπάρχουν να γερνάνε χωρίς να ανανεώνονται, με βέβαιη προοπτική τον προσεχή τεχνολογικό τους θάνατο.
- Με τη μείωση του ωραρίου και τη χαλάρωση της αποδοτικότητας των εργαζομένων.
- Με τη διόγκωση των καταναλωτικών δαπανών που στη λαϊκή γλώσσα σημαίνει ότι *“τρώμε από τα έτοιμα”*, τα οποία αργά ή γρήγορα θα τελειώσουν, για να *συρθούμε τελικά ικέτες στην πύλη του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου για να μάς σώσει*, όταν οι δανειστές μας πάψουν πια να μάς δανείζουν αφού δεν θα έχουν λαμβάνειν από τους μη έχοντες».